KI MINT VET—UGY ARAT

A közelmult napokban még Bennett miniszterelnöknek is melege volt az ottawai képviselőházban: a munkanélküliség kérdése volt szőnyegen és a heves vita során sok olyan megfejthetetlen probléma került felszinre, mely ott ég mindenegyes kanadai lakos szivében. Mert hiába lehetnek még néhányan olyanok, akik százezrekkel avagy milliókkal dicsekedhetnek — ki tudja mikor virrad fel az a nap, amikor az összeharácsolt vagyonnal nem fognak tudni mit kezdeni. Hiszen maholnap oda jutunk, hogy a relief könyöradományaira szorulók sem merik előszedni a mellény bélésébe gondosan rejtett néhány megfakult dollárocskát: hátha jönnek még rosszabb napok!

Pedig nem is arról van szó, hogy a kanadai pénz értéke máról-holnapra elvesztené értékét, avagy pedig a kanadai dollárral nem lehetne olcsóbban vásárolni ma, mint valaha, amint azonban az utóbbi időben nagyon is gyakran s nem éppen a javukra emlegetett nagytőkések fáznak a bizonytalan befektetések gondolatától, éppen annyira félti és tartogatja kis "vagyonkáját" boldog-boldogtalan. Mi tagadás benne, ezáltal mindenki részes a mai tarthatatlan állapotok előidézében s hogy a szegény emberekként ismert tömegek felelőssége kisebb, mint a gazdagoké, az tisztán abból ered, hogy több dollárral bizonyára többet, nagyobbat lehetne lenditeni a világ vagy az ország elakadt szekerén.

Mindez akkor jut eszünkbe, amikor az ottawai képviselőház még két hónappal megnyujtotta Bennett miniszterelnök azon felhatalmazását, miszerint nyakló nélkül utalhat ki összegeket a rengeteg munkanélküli ellátására. Nem kell hozzá valami magas számtani tudomány és mindenki levonhatja azt a következtetést, hogy ha május elsejéig nagy kelletlenül ki is szoritják az államkincstárból a szükséges pénzösszegeket — a nyár elején már a maga lábán, két keze munkájából kell megélni a városok által eltartott sok embernek. Ez annál szomorubb a nincstelen tömegek szempontjából, mert hiszen tudvalevőleg az idén jobb nem is beszélni az ugynevezett munkabérekről.

Egyben pedig az is megállapitást nyert, hogy még az eddigi nagyon is soványan osztogatott szükségmunkák is annyira kimeritették az ország bugyellárisát, hogy nagyobb államsegélyekről szó sem lehet a jövőben s a legközelebbi tél folyamán is legfelljebb élelmezésről lehet beszélni, viszont a közmunkák ideje lejárt. Bármennyire is tele legyen elitélendő hibákkal a mai politikai rendszer, a fentiekből nyilvánvaló, hogy az egyes agitátorok agyában megszületett huszonöt dolláros heti munkanélküli segély gondolata már egy-két hét alatt annyira tönkre juttatta volna az országot, hogy talán sohasem tudta volna kiheverni a drága társadalmi kisérletezést. S mi lesz akkor, ha még annyi adót sem tudnak kisajtolni, mint az eddig nagynehezen, de mégis sikerült.

Az már most a nagy kérdés, hogy hogyan fektessük be, hogyan "vessük el" azt az itt-ott titokban összekuporgatott néhány dollárt — avagy ami még ennél is többet ér: egészséget, hozzáértést, életkedvet, — hogy azután a talán még nehezebbre forduló jövő télen ne kelljen kegyelemkenyéren, a legteljesebb bizonytalanságban tengődnünk?!

Ha valaha, ugy most van értelme a közmondásnak: "Ki mint vet — ugy arat!" Ki hogyan tud elhelyezkedni a tavasszal s hogyan tudja a nyári munkaidőt alaposan kihasználva összekonzerválni a télire: ugy arat majd akkor, amikor nem lesz majd képes sem állam, sem tartomány, sem város avagy kerületi hatósági pénztár megélhetést nyujtani az ellátatlanoknak. Vajha a jövő őszre meleg otthonra találhatna ennek a nagy birodalomnak valamelyik békés megélhetést nyujtó szögletében az a sok magyar, aki nemcsak a talpát, könyökét, hanem sok esetben már a szivét-lelkét is elkoptatta a városok nyomortanyáitól a moslék-konyháig vezető aszfalton.

Mi történik Mandzsuriában?

A KINAI—JAPÁN HÁBORU FANTASZTIKUS UJ HAJTÓERŐI — ISMÉT EGY LÉPÉSSEL ELŐBBRE TÖRT A SÁRGA VESZEDELEM

Még az 1900-as évek elején irta meg Goltz hires könyvét a "Sárga veszedelem" cimmel, ahol a régmult eseményei szemléletével mutatta be azokat a katonai erényeket, amelyeket Dzsingiszkán és Timurlenk ideje óta a keleti sárga hadseregek mindig diadalmasan megőriztek. Ma, amikor a keletázsiai események szemünk elé idézik az ott lejátszódó drámát, különösen érdekes ezeket a megfigyeléseket felidézni.

AHOL MA IS A ZSÁKMÁNY A CÉL

Ázsia keleti részében minden ellenség győzelme a hirtelen megelepetésből és a zsákmány iránti forró sóvárgásból volt magyarázható. Goltz ezeket irja: "A mongolok fegyvertényei azt mutatják, hogy ellenfeleiket mindig váratlanul lepik meg. A vihar tüstént támad, soha semmi jel meg nem előzi a veszedelmet. Az ellenfélnek nem marad ideje erejét megszervezni, semmiféle hangulatkeltés nem előzi meg a katonai győzelmet.

Ehhez hiányzik az erkölcsi ideál is. Csak az öntudatnak hirtelen megduzzadása vezet a döntő tetthez. Még a modern Japánnak Oroszország elleni hadjáratában is hiányzott a közhangulat előkészitése. A háboru akkor azért következett be, mert Japán tudatára jutott erejének és józan mérlegeléssel belátta, hogy most vagy soha jó zsákmányra tehet szert. A japán jó zanság mindig tudta, hogy mikor mennyit nyerhet és a japán lelkialkat ugy nevelődik, hogy semmiféle emberáldozattól meg nem riad.

NINCS PÁRJA A SÁRGA KATONÁNAK

A katonai vezetésben sem találunk egyetlen nagy tekintélyt sem. A tábornokok s az államférfiak körében is csak derék, munkás és hihetetlen kötelességtudó férfiakat láthatunk de senkisem zseniális. Fontos, hogy az előkészületek pontosak és ügyesek legyenek. Semmisem bizódik a véletlenre, ellenben mindenekelőtt pontos tudomást szereznek, hogy az ellenfélnél mi történik. Ezalatt a saját munka a legnagyobb csendben folyik és ugy a politikai, mint a katonai célkitüzésekről teljes kétségben marad a világ". Ime, ezek azok a körülmények, amelyek annyira átha tóaknak bizonyultak a japán—orosz háboruban. És ma is, ha az időpontot és a célkitüzéseket figyejük meg, ugyanilyen észrevételeket tehetünk.

"A katonai tervek végrehajtásában a sárga katona a legkiválóbb erényekről tesz tanuságot. Kitartása példanélküli. A sárga fajnak talán jobban meg adatott, mint nekünk, hogy a háboruk hatalmas erkölcsi benyomásait és sulyos anyagi kár vallását erősebb lélekkel viselje el. A sárgák minden eszközzel kérlelhetetlenül bánnak és e fanatikus meggyőződésben alig játszik szerepet az emberélet. Sem a vezérek, sem a csapatok nem rettennek vissza a legnagyobb áldozatoktól sem".

JAPÁN KILESTE A KEDVEZŐ PILLANATOT

Japán kihasználja a nagyhatalmak politikai bonyodalmait. Ma is azon épül föl a japán terv hogy a nagyhatalmak egyike sem mozgósitható, ezért alkalmas a pillanat a már régen elhatározott tettre. Japán volt az első, amelyik észrevette, hogy a fehér nagyhatalmakat a páriskörüli békék, a san-remói és breszlitovszki békeszerződések milyen meddőn zsákutcába kényszeritették. Ugyanez a Japán azt is észrevette, hogy Kelet-Ázsia nemzeteiben hazafias érzések törnek elő és diplomáciai kalkulációja ugyanugy törődik Perzsia modernizálásával India hatalmas elégedetlenségével, mint ahogy azzal is számol hogy Amerika a Fülöp-szigetek Franciaország pedig a kokinkinai érdekei miatt erősen gátolva van a szabad mozgásban.

Oroszországnak pedig semmi érdeke sem füződik a nemzetközi koncessziók fennmaradásához. A japánok is tudják, hogy a cárok orosz imperializmusa megszünt. Szovjet-Oroszország nem követi a kapitalista törekvések országutját. Sőt ellenkezőleg! Az orosz fegyvereknek az a célja, hogy azon államokat, ahol a magántulajdon elve fennáll, igy neveztesen Ázsia azon tartományait, amelyek a nagyhatalmak legjobb piacát képezik, ezekben a leghető legrövidebb idő alatt belpolitikai nehézségeket és zavarokat támasztva, azoknak nyomorát fokozva, ott összeomlásokat idézzenek elő. A pánázsiai mozgalom nevezetes szerepet játszik Moszkva sakktábláján.

HA EGYSZER FELÉBRED A MENNYEI BIRODALOM...

Japánban erős az a meggyőződés is, hogy Ázsia saját piacáért küzd és a pánázsiai gondolat hegemóniáját az fogja erővel győzni, akinek sikerül Kinát átfogóan fogyasztópiaccá szervezni. Amikor ez végrehajtódott, ugyanakkor az ázsiai probléma is megoldást nyer és felvetődhetik a sárga veszedelem problémája. Hogy micsoda jelentőséggel bir ez ugy Amerikára, mint Ausztráliára és Európa egyes részeire?

"Csak ha a mennyei birodalom néptömegei egyszer mozgásba jönnek — irták egy negyedszázaddal ezelőtt — csak akkor lehet valóban sárga veszedelemről beszélni ... Hogyha majd husz év után a hatalmas birodalmat mindennünnen vaspályák metszik keresztül, hogyha a hadianyagipar már eléggé kiépült, amikor már nem lesz szükség az európai importra, akkor meglesznek azon feltételek, melyek a kinait hadműveleteiben megerősitik és amint a japán példa mutatja, az ősi kulturán bámulatos gyorsasággal lehet katonai nagyhatalmat kiépiteni.

KI LESZ ÁZSIA URA?

De mit jelen, ha Japán győz, vagy az, ha veszit?

Európa és Amerika eddig fülük mellett engedték el Kina segélyszavát. Ezért nagyon valószinü, hogy döntő események játszódnak le és Japán győztes marad, mielőtt a Népszövetség tekintélye érvényesülhetne. Ha Japán győz, akkor hatalma annyira megerősödik és ázsiai tekintélye olyan szerves egészet jelképez, amelynek igérete "a nyitott kapu" halvány körülirásával egyetlen országnak sem lehet megnyugtató vigasz.

Ehhez járul az is, hogy Oroszország egyetlenegy polgári nagyhatalom álláspontját sem támogatja és az is kétségtelen, hogy Kina a veszteség láttán azonnal hozzá fog politikai és katonai hatalmának megszervezéséhez. De mi sem lehetne erősebb hatással az indiai és indokinai függetlenségi- valamint a pánázsiai szabadságmozgalmakra. Igy a pánázsiai célki tüzések máról-holnapra olyan szuggesztiv erővel rendelkezhetnek, amelyek zárt és fojtógyűrüvel vehetnék körül ugy az európai, mint az amerikai érdekpolitikát. Azonnal bekövetkezne az ázsiai fogyasztópiac önállósodása s az ázsiai konkurrencia a világpiacon szinte máról-holnapra végzetesen jelentkezne.

LEHANYATLOTT A FEHÉR EMBER CSILLAGA

De ha Japán veszit?

Akkor még mindig nyitva marad a kérdés, hogy vajjon a különböző hatalmaknak sikerül-e a régi játékot tovább folytatni azokkal a kitartott kinai tábornokokkal, akik a mennyei birodalom konszolidálásának utjában állanak? Viszont az is lehetséges, hogy a központi kinai kormánynak, vagy pedig egy erős, tettrekész személyiség

AGGLEGÉNYADÓ

IRTA: SOÓS ISTVÁN

A "Kanadai Magyar Ujság" eredeti tárcája

(Folytatás.)

Sáfár Pista másnap valamiféle ürügy alatt beállitott Dorgóhoz, aki neki is csakhamar szóba hozta ami szivét nyomta: az agglegényadót. Pista persze már még többet tudott erről ma mint a szabó tegnap s olyan fenyegető sötét szinekben festette Dorgó elé a helyzetet, hogy annak a hideg veriték csörgedezett nemcsak a homlokán, de még a hátaközepén is. Harmad napra ismét a szabó jelent meg nála, ki már azt is tudta, hogy minapában a szolgabiró járt a faluban az uj adó kirovása végett. És hogy Dorgóra egy ágyut róttak ki. — Dorgó erre majd elsápadt, majd elvörösödött s tehetetlen mérgében kezével dörömbölt az asztalon.

— Hát tudod mit Dorgó — kezdé Csapó az ugratást — ez az alamuszi jegyző nekem sem valami kebelbarátom, amióta olyan sulyos kereseti adót sózott a nyakamba épen mostanában, mikor az ember egy fabatkát se tud keresni, hanem most ha neked volnék, alaposan leforráznám őtet. Szinte mintha látnám, hogyan meresztik a szemeit, mikor az irásos bizonyitékokat letennéd az asztalára és kimutatnád, hogy a törvény értelmében mentes vagy az agglegényadótól.

— Gergő, neked jó fejed van, légy olyan jó, segits rajtam — könyörgött Dorgó — ha sikerül a dolog, egy tizes bankót nem sajnálok.

Fizetésre ő nem reflektál, de ha megszorult embertársán segithet, mindig szivesen teszi— bizonykodott Csapó. Erre behatóan meghányták vetették magok közt az egész adóügyet, mire Csapó reménytől duzzadó derüs arccal kelt fel az asztaltól e szavakkal:

— Megvan! Most már tudok is három leányt, akiktől, ha megkéred őket, olyan bizonyos, mint az égdörgés, hogy kosarat kapsz. Ott van például a Katymár Lizi, aki fülig szerelmes a Zala Ferkóba s máshoz hozzá nem menne a félmennyországért se. Aztán ott van a Pöttöm Mári, aki nem egyszer mondotta mások előtt is, hogy a Dorgó neki nem kellene, ha tetőtől talpig aranyból volna akkor se. Végre ott van a Varsányi Bábi, aki csak nemrég jelentette ki egész határozottan, hogy inkább él az apja házánál száraz kenyéren, mint a Dorgóénál cigánypecsenyén.

Látva, hogy hizelkedése menynyire jólesik Dorgónak, Csapó méginkább neki melegedett a beszédnek, száz meg száz más okokkal bizonyitgatva, hogy a nevezett három hajadon közül egy sem megy bele a kivetendő hálóba. Mire Dorgó abban a meggyőződésben, hogy a számitás biztos, maga ment bele a csapdába. Kiszakitott a kalendáriumból három tiszta lapot s Csapó segitségével neki ült a levélirásnak. Nehezen ment ugyan, de végre mégis elkészült mindahárom levél ugyanazzal a szöveggel, amly hangzott a következőképen:

— Kedves Babám! A szentirás is azt mondja, hogy nem jó az embernek egyedül lenni. Ha te is igy gondolkozol, akkor nem tudnám mi okból ne léphetnénk mi egymással házasságra. Te nekem már régóta jobban tetszettél Éva összes leányainál, remélem én is neked. Ird meg tehát mihamarább, belegyezel-e? Mert a dolog sürgős és sokáig nem várhatok. Üdvözlettel maradok szerető leendőbelid,

Dorgó Mihály.

Irásközben Dorgónak a fogai vacogtak, talán mivel arra gondolt, mi is jöhetne ki ebből. De mivel már többé kevésbé benne volt a pácban, megcimzte a leveleket, Csapó pedig szivesen vállalkozott, hogy postára adja azokat. Sőt alig várta, hogy kitehesse a lábát Dorgó udvarából, hogy azután hazafelé tartva jólzüen a markába nevethessen a jól kieszelt csinyen. Dorgó pedig a következő napokban szepegve várta, mi lesz az eredmény. Nem kellett sokáig várnia. Negyednapra a levélhordó három levéllel állitott be egyszerre a Dorgó-házba. A gazda lázas kiváncsisággal szabta föl a boritékokat. De már az első sorok olvasására hideg borzongás futott végig a hátán. Katymár Lizi azt irta ugyanis, hogy a reá nézve megtisztelő megkérést elfogadja, csak jöjjön a megkérő és beszélje meg a dolgot az édesapjával.

— Mennyei Jeruzsálem! — nyöszörgött Dorgó, — hogyan mászok ki ebből a hinárból?

A második levél Pöttöm Máritól jött. Ez azt irta, hogy ő szivesen lép Dorgóval házasságra, de csak ugy, ha fele birtokát áriratja.

— Hát még mit nem? — fortyant föl erre Dorgó. — Gyere csak gyere, te ostoba fatuskó, majd adok én neked fele birtokot. Jó is volna ám!

Erre a Varsányi Bábi következett, aki szinte rohanva szökött a Dorgó nyakába mondván hogy szives örömest fogadja el az ajánlatát, még egy tulipános ládát meg egy borjas tehenet is visz magával a házához, csak jelentse be a házasságot a plébánián még ma vagy holnap.

— Kell is tenálad nagyobb borjas tehén — fakadt ki erre Dorgó, s dühösen járt-kelt a szobában föl-alá. Hogy is ne? Mikor most már nem három kosara, hanem három menyasszonya volt, holott neki egy is sok lett volna. Ez aztán baj, nyomoruság, veszedelem, csufság, amilyent még nem ért meg senki a faluban. A szoba, a ház, az egész udvar forgott vele, akár a bomlott szélmalom. A haját tépte kétségbeesésében tanácstalanságában. Azután fogta a leveleket, darabokra tépte és kiszórta az ablakon, miközben egyre szidta-hordta az összes asszonynépséget a világon, akiket nézete szerint jobb volna hosszu hajuknál fogva összekötözni és a szent Gellért hegyéről szélnek eresztení az öt világtáj felé.

Igy dohogott, dühöngött Dorgó napestig, bele a sötét éjszakába. Másnap reggel pedig lement a faluba és kereste Csapó Gergelyt, hogy aki befőzte neki a forró kását, most segitsen neki ki is kanalazni. Gergelyt azonban nem lehetett találni sehol. A levélhordó annyit tudott róla, hogy három nappal azelőtt Hifelé tartott a faluból nagy batyuval a hátán, mint aki messze utra indul. Dorgó majd megpukkadt mérgében annál is inkább, mivel kisült, hogy leánykéréséről ekkor már a félfalu értesült. Mindenütt, mint vőlegényt üdvözölték, gratuláltak neki az eljegyzéshez. Egyik helyen a Lizit, másikon a Marit, harmadikon a Bábit dicsérték előtte, mint igazán neki valót, akinél hozzáillőbbet nem talált volna hét vármegyében s igy tovább.

Szegény Dorgó szinte belezédült a sok jókivánságba, de amellett ugy tetszett neki, mint ha az egész világ megvolna kergülve. Mint valami üldözött vad, ugy menekült vissza erdőszéli tanyájára s két hétig nem látta őt senki. Miután két héten át ő sem hallott semmit, mármár azt hitte, hogy mivel a mondás szerint minden csoda csak három napig tart, az ő házassági ügye fölött is napirendre tértek és elfelejtették. Ám ebben csalódott.

Alig hogy félig-meddig sikerült magát a fönt leirt módon megnyugtatni, a tornác felől dörömbölő lépteket hallott. Három éltesebb férfi jelent meg ünnepélyes komolysággal, mint akiknek igen fontos a mondanivalójuk: az öreg Katymár, Pöttöm Péter meg a Varsányi, vagyis a három jövendőbeli após. Dorgó megszeppent.

— Hát Dorgó! mi lesz a házasságból a leányommal? — gyujtott rá Varsányi.

— Ne haragudj szomszéd — könyörgött Dorgó, — meggondoltam a dolgot. A magányos élet mégis csak szentebb és tökéletesebb a házaséletnél.

— Na nézze meg az ember ezt az álszenteskedő fajankót!

— Hát azt is meggondoltad, hogy egyszerre három leánynak tégy házassági ajánlatot? — mordult rá Katymár.

— No de egy kis tréfát csak megértesz — engesztelte Dorgó

— Köszönöm az ilyen tréfát — vágott közbe Pöttöm — ha ennél jobbat nem tudsz, növessz magadnak füleket és szarvakat.

— Dehát mit akartok tőlem? — kérdé Dorgó fogvacogva.

— Azt hogy házasodjál — mordultak rá mindahárman egy szerre.

— No igen, ha már muszáj, csakhogy három asszonyt csak nem vehetek el egy szuszra. Ezt még a római pápa sem engedi meg, nem is engedheti.

— Egyet elvész, a másik kettőtől pedig bocsánatot kérsz s kárpótlást fizetsz nekik a gyalázatért — követelte Katymár.

— Én mindaháromtól bocsánatot kérek és azzal le lesz a dolog tudva — igyekezett Dorgó kibujót keresni.

— Olyan olcsón nem adjuk, annyi sütnivalónk még van. El kell venned egyet a három közül.

— De melyiket, az ám a kérdés!

—A másik kettőnek pedig fizetsz!

— Az nem igazság!

— Azt kérdezzük fizetsz-e, vagy nem?

— Bánatpénzt én nem fizetek egy fillért sem — szabadkozott Dorgó kétségbeesetten.

— Előbb a házasságról beszéljünk! — orditotta Varsányi

— Igen, a házasságról, a házasságról — szekundált a másik kettő is.

Szegény Dorgó ugy érezte magát a saját házában, mint Dániel az oroszlánok vermében Félve, rettegve szorult vissza az egyre fenyegetőbben fellépő támadók elől a szoba egyik sarkába, alig találva szavakat a védekezésre.

— No meggondoltad magadat? — kérdé Pöttöm kis várttatva ujra — akarsz házasodni vagy nem?

— Nem és nem — válaszolá Dorgó. — Házasélet bajos élet Minden gonosztól ments meg, Uram, minket!

— Akkor hát fizess! — mordult rá Varsányi öklével hadonászva Dorgó felé.

— Hiszen azt csak a zsidó mondja: Fizess, fizess, a tizparancsolat elenben azt tanitja: Ne kivánd a mását!

— Jó tehát, most már tudjuk hányadán vagyunk — fejezé be Katymár — majd máskor találkozunk, Dorgó.

•

Három héttel utóbb Dorgót pörbe fogták és törvényszék elé idézték. A tárgyaláson megjelent a három apa: Varsányi, Katymár és PPöttöm a lányaikkal. Izgatott tárgyalás után a biró kihirdette az itéletet, melynek értelmében Dorgó minden leperesnek tartozik 100 forint kártalanitást fizetni, azonkivül viseli a perköltséget. Hozzá még nyilvánosan bocsánatot is kellett kérnie. Miután minden formaiságnak eleget tettek, Dorgó a biró elé lépve, remegő hangon a következő kijelentést tette:

— Tisztelt Biró uram! Miután ebből a pörből kifolyólag nekem elég nagy károm és kiadásom volt, most már sem ágyut, sem katonát nem állitok, hanem hagyjanak engem békében.

— Magának semmiféle fizetnivalója tovább nincsen; a pör be van fejezve, elmehet! — jelentette ki a biró kissé csodálkozva.

— Tehát föl vagyok mentve az uj adó alól is? — kérdé Dorgó megkönnyebbülve.

— Miféle uj adó alól?

— Igen,igen hát az alól a bizonyos agglegényadó alól, amit a muszkaháboru miatt kiirtak.

— Én ilyen adóról semmit sem tudok. Hol szedett össze ilyen bogarakat?

— A Csapó Gergő állitotta egész bizonyosra, hogy aki meg házasodhatnék és nem teszi, ujabban ezért sulyos adót hajtanak be rajta.

Erre az egész hallgatóság hangos kacajra fakadt, a biró pedig igy szólt:

— Édes barátom, magát alaposan becsapta az a bizonyos Csapó. Az agglegényadó légből kapott koholmány, amely miatt ne aggódjék, nem lesz abból törvény soha!

Dorgó Mihály erre a kijelentésre magából kikelve, az oszló félben levő közönség füle hallatára dühös átokra fakadt a furfangos szabó ellen mondván:

— Oh, hogy a forgószél ragadná el a hetedik határba azt a szószátyár mekegő kecskét! De hiszen csak kerüljön a kezeim közé, kitépem minden hajszálát, lerágom a füleit, beperelem, lecsukatom halála napjáig.

Csapó azonban amint pár hét mulva hazakerült, nem sokat törődött Dorgó Mihály fenyegetésével, sőt ráadásul még egy gunyverset is költött, melyet a legények Dorgó bosszantására végig énekeltek a falun:

Dorgó Miska finnyás legény
Három lányt egyszerre kér
arául.
De azért nem házasodik,
Mert azt hiszi károsodik
csunyául.
Inkább fizet mint a köles.
Bánatpénzt bár nem örömest,
Hanem csak ugy muszájbul.

———